

lem zvláštního jmění, rozdílného od jmění osob, a kolem orgánů, jednajících za právnickou osobu. Ustanovení § 16 osnovy je zcela bezvýznamné, takže lze říci, že o právnické osobě neustanovuje osnova ničeho. Pokud jde o základní otázku, zda právnická osoba má být upravena v o. z. o., zodpovídá ji přednášející kladně. Rovněž tak otázku, zda organizační statut jest pokládati za soukromoprávní jednání. Další otázky, které nutno upravit, jsou: kdy je spolek konstituován, jaké jsou náležitosti přístupu, kdo reprezentuje kolektivitu na venek, otázky voleb, jmenování, porušení statutu. Policejní předpisy se starají toliko o bezpečnost se stanoviska veřejného pořádku. Spolčovací svoboda a bezpečnost právní vyžadují úpravu těchto otázek. Hodnota osnovy stoupne, dá-li odpověď také na tyto otázky. rk.

Štátovedecká spoločnosť v Bratislave usporiadala spolu so Spoločnosťou pre štúdium národnostných otázok 3. marca t. r. prednášku univ. prof. dr. Jozefa Borovičku »O politickom vývine Katalánska«. Prednášku otvoril minister m. sl. dr. Anton Štefánek, ktorý poukázal na analogické zjavy nášho a katalánskeho života. Prof. Borovička nastienil historický vývin Katalánska, ukázal, ako kedysi mocný národ stálym úpadkom dostal sa v 18. storočí až na pokraj zániku a ako od r. 1833 sa dialo jeho znovuvzkriesenie. Bolo obdobné ako iné národné renesancie, ale postupovalo rýchlo, takže počiatkom 20. storočia už počalo robiť starosti španielskym vládam. Keď sa hnutiu postavil na čelo plukovník Macia, nadobudlo ešte viac útočnosti a v politickom vývine Španielska posledných rokov bolo z najdôležitejších elementov. Už pred prevratom r. 1931 dohodli sa zástupci Španielov a Kataláncov na spoločnom postupe paktom zo St. Sebastiana. Ustanovenia tohoto paktu boli skoro za vypracovaním španielskej ústavy uvedené v život. Bol uzákonený »Katalánsky« Štatút, ktorý 4 katalánskym krajom popúšťa značnú autonómiu, takže dnes je Katalánsko len samostatnou časťou federatívnej republiky španielskej. Skutočnosť, že bolo prívolené k tak rozsiahlej autonómii, treba vysvetliť tým, že Katalánsko je krajina bohatá, silne priemyselová a že jej obyvateľstvo je najpokročilejšie z celej španielskej republiky. Katalánci, čítajúci so 3 milióny hláv, sú i jazykove i rasove dosť odlišní od Španielov, sú natoľko početní a vyspelí, aby sa zdarne vedeli sami spravovať. — Po prednáške nasledovala debata, do ktorej zasiahli najmä prof. dr. Chaloupecký, Klecanda, Wollmann, doc. dr. Karvaš, inž. Zafko, dr. Varsik ako aj predsedajúci min. dr. Štefánek. čb.

Šestý sjezd německých právníků v Československu bude se konati o svatodušních svátcích od 2.—5. června v Brně. Pořad je stanoven takto: v pátek 2. června: 19 hod.: zahájení; v sobotu 3. června: o 9. hod. zasedání vědeckých oborů po celý den a taktéž dopoledne v neděli 4. června. Odpoledne téhož dne výlety. V pondělí 5. června dopoledne dokončení vědeckých zasedání a o 1/2 11. závěrečné zasedání. úř.

Redakční rada pražská konala schůzi dne 8. března 1933 v 18. hod. Zúčastnili se jí kolegové: Dr. Lepař, Dr. Štefl, Dr. Edelstein, Dr. Reichert, Dr. Kubeš, Kapras, Dr. Jindřich omluven, Dr. Klíma, Mrázek, Dr. Kliment, Dr. Basch, Plecítý. V debatě byly probrány tyto nejdůležitější body: Úroková míra. Hitler v Německu. Rozhlas. Příští schůze stanovena na den 12. dubna 1933 o 16. hod.

Redakční rada brněnská konala schůzi dne 15. března 1933 ve spolku za předsednictví doc. dra Neubauera. Zúčastnili se jí: prof. dr. Čáda, Dr. Kubeš, Dr. Beneš, Peterka, Dr. Wierer, Dr. Drost, Dr. Kojecký, Dr. Koukal, Kepert, Ptáček, Dr. Žáček. Probráno a kritisováno poslední číslo časopisu. Debatováno o otázce právnických doktorátů a doktorských disertací na filosofických fakultách a v cizině; o omezení veřejných subvencí na vědecké účely atd. Pojednáno o příspěvcích pro 7. číslo.

Redakční rada bratislavská konala schůzku dňa 14. marca 1933 v seminári práva stredoeuropskeho za predsedníctva (v zastúpení omluvivšieho sa p. univ. prof. Dra R. Rauschera) univ. asistenta Dra Knappka. Boli prítomní: Dr. Přenosil, Dr. Holák, Dr. Floreán Černý, Josko, Luby. V debate prebrané byly tieto najdôležitejšie body: došlé

ako i k uverejneniu vysádzané príspevky pre budúce číslo, literárne novinky, rozdelenie referátov ďalších publikácií najmä univerzity Komenského, I. S. P. Š. S., prednášky Extenzie univerzity vo väčších mestách Slovenska. Schôdza trvala do pozdných hodín byvši spestrená drem Přenosilom prednesenými príkladmi zo súdnej a advokátskej praxe. Budúca schôdza stanovená bola na den 6. apríla 1933 o pol 19. hod. tamtiež.

L i t e r a t u r a

L. Starowieyski: Europa na rozdrožu. (Evropa na rozcestí.) — Krakov 1932. Vydalo Towarzystwo ekonomiczne. — Str. 52. — Cena 1-80 zł. — Politická a hospodárska situace ve střední Evropě je stále nevyjasněna; Anschluss, Podunajská federace, Malá dohoda, to jsou dosud pouhé směrnice a pokusy o reálné řešení. S. se těchto otázek dotýká, a třeba by se poměry zejména v posledních měsících poněkud změnily, zůstává jeho brožurka velmi aktuální.

Autor nejdříve črtá obraz světa, jak vypadá dnes. Ironisuje rozdělení zeměkoule na státy a státečky, které provozují krátkozrakou politiku zahraniční, a apeluje na rozum státníků, že po zmezinárodnění kultury a civilisace politika nemůže zůstatí nacionalistickou. Poválečný stav Evropy, jak jej autor předvádí v následující kapitole, znamená krok zpět oproti dobám předválečným; kromě naprosto neuspokojující bilance světové války byla porušena rovnováha a stabilita evropských poměrů. S. ukazuje, že i USA., které vzbuzovaly zprvu dojem, že válka jim přinesla prospěch, musí těžce doplácet na tento prvotní zisk.

Po těchto úvodních kapitolách přistupuje S. k viastnímu problému stredoevropskému; podává jeho analysu a způsob možného konkrétního řešení. Za hlavní překážky hospodárského sblížení považuje mír versaillský a špatně chápaný nacionalismus. Kapitola o míru versaillském však budí dojem, že její autor stál pod přímým vlivem revisionistických snah německých; v ústech občana polského státu, který děkuje za své znovuzrození právě zmíněnému míru, zní cize prohlášení, že je nutno versaillskou smlouvu jako něbožtíka pochovati. Víc přesvědčuje stať o nacionalismu, v níž autor ukazuje na Bismarkovi, Cavourovi, Disraelim, Stressemannovi a Masarykovi, jak lze nacionalismus jako heslo uvéstí na cesty činorodé.

Poslední dvě kapitoly jsou věnovány konkrétnímu řešení stredoevropské otázky. Evropští národové si musí uvědomiti, že jejich úkol nespočívá v nějakém mystickém poslání, nýbrž že je dán stupněm jejich civilisace, kultury, přírodním bohatstvím a pod., takže k spolupráci mezi nimi může dojítí jen na základě těchto přirozených směrnic. Autor pojednává dále o neúspěchu Panevropy, Podunajské federace a označuje za pramen trvalého napětí v Evropě otázku Anschlussu a spornou hranici německo-polskou. (Podobné mínění o polském koridoru objevuje se v poslední době i na okrajích oficiální politiky francouzské, avšak zdá se, že i Francie v tom směru je ovlivněna německým revisionismem, neboť koridor nemůže, jak sám S. odůvodňuje znamenat pro 6 milionů německých nezaměstnaných pomoc a záchranu). Podle autora je splynutí Rakouska s Německem pouze otázkou času. Přirozeným důsledkem toho přesunu musí býti užší spolupráce Polska s Československem, k nimž přistoupí Rumunsko. Ale hospodárska prosperita na delší dobu může býti zaručena jen spoluprací všech těchto států, rozmnožených po případě o Maďarsko, neboť takto zřízené konsorcium bude moci získati rozsáhlá odbytiště jednak uvnitř svého svazku, jednak na dalším Východě.

Autor je bystrým pozorovatelem v otázkách hospodárské spolupráce stredoevropských států a ač jeho práce; zejména v závěrečné kapitole je koncipována ze stanoviska polských zájmů, vystihuje dobře